

man uppenbarligen anledningarna och motiven till kunskapen med sjelfva dess grund och väsen. Det är motsägelserna i erfarenheten, mellan vara och icke vara, mellan inre och yttre, m. m., hvilka utgöra en sporre för eftertanken till att finna ett begrepp, hvarigenom desamma kunna upplösas och förklaras. Detta begrepp, som anden eller jaget hemtat ur sig sjelf, är nu kunskap eller en klar och begriplig uppfattning af det, som i erfarenheten blott dunkelt och förvirradt förnimmes. Ett annat misstag, som äfven af empirismen begås, är att fatta det, som går före i tiden, såsom det uti begreppet första eller såsom kunskapens källa och grund. Som nu människans sinnliga och kroppsliga uppfattning af sitt medvetandes innehåll alltid går före hennes rent förnuftiga och begripliga uppfattning deraf, så föranledes man derigenom att anse begreppen och det personliga vetandet såsom genom abstraction vunnet ur de sinnliga känslorna och föreställningarna, hvilka då skola utgöra den fullständiga och objektiva kunskapen. Men i det föregående har det tillräckligt visats, att en sådan abstraction af det förnuftiga ur det sinnliga är alldeles otänkbar och omöjlig. Förnuftsbe-